

Parul Sehgal: An ode to envy (ελληνικοί υπότιτλοι)

{youtube}_x1qkunUxui{/youtube}

Margaret Heffernan: The dangers of "willful blindness" (ελληνικοί υπότιτλοι)

{youtube}Kn5JRgz3W0o{/youtube}

Ζήλια

Η **ζήλια** (γράφεται και "ζήλεια") μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένα συναίσθημα που εμφανίζεται, όταν ένα άτομο υστερεί απέναντι σε κάποιο άλλο, από πλευράς πλούτου, ικανοτήτων, η ταλέντου, ή επιθυμεί διακαώς κάτι που κάποιος άλλος έχει στην κατοχή του. Σ' αυτή την περίπτωση η ζήλια εκδηλώνεται ως η επιμονή του ανθρώπου, να αποκτήσει κάτι που έχει ο συνάνθρωπος του, η αν δε μπορεί να το αποκτήσει ο ίδιος, εύχεται (και συνήθως προσπαθεί να καταφέρει) να μην το έχει ούτε ο συνάνθρωπος του. Το συναίσθημα αυτό αρκετά συχνά αγγίζει τα όρια της εμμονής.

Η Ζήλια από τη Φιλοσοφική Σκοπιά

Ο Μπέρτραντ Ράσελ απεφάνθη ότι η ζήλια είναι μία από τις κυριότερες αιτίες της δυστυχίας. Είναι μια συνήθης και πλέον ατυχής πλευρά της ανθρώπινης φύσης, διότι δεν είναι μόνο αυτός που ζηλεύει δυστυχισμένος, αλλά επιθυμεί να προκαλέσει δυστυχία και στους γύρω του. Παρόλο που η Ζήλια ως συναίσθημα είναι γενικά αρνητικό, ο Ράσελ πίστευε ότι η ζήλια ήταν η κινητήριος δύναμη που έσπρωξε τους ανθρώπους προς την Δημοκρατία, και πρέπει να ενταθεί, προκειμένου να επιτευχθεί ένα καλύτερο πολιτικό σύστημα.

Ο Αριστοτέλης στην "Ρητορική" όρισε την Ζήλια (φθόνος) ως τον πόνο που προκαλεί η τύχη των άλλων, ενώ ο Καντ όρισε τη ζήλια ως "μία απροθυμία να δει κάποιος την δική του ευημερία, επισκιάζοντας την από την ευημερία κάποιου άλλου, επειδή το πρότυπο που χρησιμοποιεί δεν έχει εγγενή σχέση με την δική του ευημερία, παρά μόνο στο πλαίσιο σύγκρισης της δικής του ευημερίας με των άλλων.

Φθόνος και συνέπειες

Ο Φθόνος είναι σοβαρό αμάρτημα στη χριστιανική εκκλησία. Το βιβλίο της Εξόδου (20:17) αναφέρει: «Δεν θα εποφθαλμιάς το σπίτι του γείτονά σου, δε θα επιθυμείς την γυναίκα του γείτονα σου, αρσενικό η θηλυκό σκλάβο, ή βόδι, ή γαϊδούρι, ή κάτι που ανήκει στο γείτονά σου". Σε μεγάλη κρίση ζήλιας, ο άνθρωπος βιώνει πολλά σωματικά συμπτώματα, νιώθει ένταση, σπασμό των μυών, τρεμούλιασμα και ζαλάδα στο κεφάλι. Αυτά τα συμπτώματα διαρκούν ώρες και σταδιακά εξασθενούν.

Ζήλια στα παιδιά

Η ψυχολογία αναφέρεται συχνά στον εγωκεντρισμό της παιδικής προσχολικής ηλικίας. Τα παιδιά δηλαδή έχουν στο επίκεντρο της σκέψης τους τον εαυτό τους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι είναι εγωιστές ή μη κοινωνικά όντα. Σύμφωνα με τους ειδικούς, τα παιδιά αυτής της ηλικίας αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν οτιδήποτε ξεφεύγει από τη σφαίρα των άμεσων εμπειριών ή αντιλήψεων τους.

[[wiki](#)]

Βιοκοινότητα

Η **βιοκοινότητα** αποτελείται από πληθυσμούς διαφόρων ειδών φυτών, ζώων και μικροοργανισμών που ζουν στο ίδιο περιβάλλον.

βιοκοινότητα (Οικολ.). Το σύνολο των πληθυσμών των οργανισμών που ζουν σε έναν βιότοπο, για το ίδιο χρονικό διάστημα και το σύνολο των σχέσεων που οι οργανισμοί αυτοί αναπτύσσουν μεταξύ τους (αναφέρεται και ως βιοκοινωνία). Οι σχέσεις μεταξύ των οργανισμών μπορεί να είναι τροφικές, ανταγωνιστικές, συνεργασίας, παρασιτισμού, συμβίωσης κλπ. Η β. είναι, δηλαδή, κάτι παραπάνω από απλή συνάθροιση των πληθυσμών των ειδών, καθώς περιλαμβάνει και τις αλληλεπιδράσεις τους. Σε επίπεδο βιολογικής οργάνωσης, η β. αποτελεί μια ευρύτερη έννοια από αυτήν του πληθυσμού, δηλαδή από το σύνολο των οργανισμών ενός συγκεκριμένου είδους. Ταυτόχρονα έχει στενότερη έννοια από το οικοσύστημα, το οποίο περιλαμβάνει τόσο τη β. όσο και τους αβιοτικούς παράγοντες (χημικά συστατικά, μορφή εδάφους κλπ.) του περιβάλλοντος, με τους οποίους βρίσκεται επίσης σε συνεχή αλληλεπίδραση. Σε ένα δάσος κωνοφόρων, για παράδειγμα, ζουν πολλά είδη ζώων και φυτών που αποτελούν τη β. του δάσους, η οποία, σε συνδυασμό με το αβιοτικό περιβάλλον, αποτελεί το οικοσύστημα αυτού του δάσους. Με κριτήριο τις διαδικασίες που χρησιμοποιούν για την εξασφάλιση ενέργειας, οι οργανισμοί κάθε β. διακρίνονται σε αυτότροφους ή παραγωγούς και σε ετερότροφους, δηλαδή τους καταναλωτές διαφόρων τάξεων και τους αποικοδομητές. Η β. μπορεί να οριστεί σε διάφορες κλίμακες ή επίπεδα, ανάλογα με το μέγεθος του βιότοπου που ορίζει κάθε φορά ο μελετητής· για παράδειγμα, το σύνολο των οργανισμών σε παγκόσμια κλίμακα μπορεί να θεωρηθεί μια β., όπως μπορεί να θεωρηθεί και η μικροχλωρίδα του εντέρου του ανθρώπου. Η δυνατότητα ανεύρεσης ευκρινών ορίων ανάμεσα στις β., στον χώρο, εξαρτάται από τον τρόπο μεταβολής των περιβαλλοντικών συνθηκών· αν, για παράδειγμα, οι περιβαλλοντικές συνθήκες μεταβάλλονται ασυνεχώς, τότε συνήθως διαφορετικές ομάδες ειδών αντικαθιστούν η μία την άλλη στον χώρο, ενώ αν η μεταβολή είναι προοδευτική και συνεχής, η διαδοχή των οργανισμών γίνεται κατ' ανάλογο τρόπο. Η σύνθεση μιας β. αλλάζει, όμως, και με το πέρασμα του χρόνου· οι μεταβολές αυτές μπορεί να είναι εποχιακές, ή μη εποχιακές χρονοβόρες αλλαγές, που αποτελούν τη διαδοχή (βλ. λ. οικολογική διαδοχή). Ο απλούστερος τρόπος για να χαρακτηριστεί μια β. είναι να προσδιοριστεί η ποικιλότητά της, δηλαδή να καταγραφούν οι διαφορετικές ταξινομικές μονάδες που υπάρχουν σε αυτήν καθώς και η αφθονία του κάθε είδους· για τον σκοπό αυτό χρησιμοποιούνται διάφορες μαθηματικές εξισώσεις που ονομάζονται δείκτες ποικιλότητας.

[[wiki](#)]

Ο κάθε είδους πόλεμος αποτελεί την αιτία της ύστερης καταστροφής όλων των εμπόλεμων μερών: και των νικητών και των ηττημένων.

Μια κοινότητα μέσα στην οποία έχει επικρατήσει η, κάθε μορφής, βία, είναι, κατ' ουσίαν, μια κοινότητα σε εμπόλεμη κατάσταση.

“Η ζήλια είναι μία από τις κυριότερες αιτίες της δυστυχίας. Είναι μια συνήθης και πλέον ατυχής πλευρά της ανθρώπινης φύσης, διότι δεν είναι μόνο αυτός που ζηλεύει δυστυχισμένος, αλλά επιθυμεί να προκαλέσει δυστυχία και στους γύρω του ”. Η ζήλια εξωθεί τους ανθρώπους στην εκδήλωση, διαφόρων μορφών, βίας.

Μια κοινότητα, η δομή και η δυναμική της οποίας είναι συμβατή, ή, ακόμη χειρότερα, ευνοεί τις εκδηλώσεις ζήλιας, είναι καταδικασμένη να οδηγηθεί, μετά από ένα πεπερασμένο χρονικό διάστημα, στην καταστροφή της.

Ένα από τα κοινά χαρακτηριστικά των κοινοτήτων, μέσα στις οποίες ευδοκίμει η ζήλια, αποτελεί μια ευρεία τάση απόκρυψης της προσωπικής ταυτότητας των μελών τους. Αντίθετα, μέσα στις κοινότητες εκείνες, οι οποίες είναι κατάλληλα δομημένες ώστε να αποτρέπονται συστημικά, οι εκδηλώσεις ζήλιας, γενικά, απουσιάζουν οι κακίες και οι δολιότητες, υπάρχει πίστη και υπακοή στις ηγεσίες τους, υπάρχει ταπεινότητα, υπομονετικότητα, φιλειρηνισμός, λείπουν, η μνησικακία, οι βιαιότητες, τα μαλώματα, οι εμπάθειες, το μίσος, η εκδικητικότητα και η επιθυμία κτήσης πρόσκαιρων αγαθών.

Μια παρακμιακή, μικρή, μεγάλη, ή, πολύ μεγάλη, κοινότητα της οποίας οι ενδογενείς της τάσεις, την κατευθύνουν, δυναμικά, προς την καταστροφή της, μόνο μικρή σχέση μπορεί να έχει με τον πολιτισμό.

Για την επιβίωση και τον εκπολιτισμό μιας παρακμιακής κοινότητας, είναι αναγκαία η μεταβολή της δομής και της δυναμικής της. Και μια τέτοια μεταβολή, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, παρά, μέσω της αληθινής και έμπρακτης αφοσίωσης των μελών της, τόσο στην ομορφιά της ανθρώπινης ζωής, όσο και στο αγαθό του πολιτισμού.

Βιοκοινότητα 1 - Η αληθινή Αφοσίωση

{youtube}vXtN_93FLBc{/youtube}

Parul Sehgal: An ode to envy (ελληνικοί υπότιτλοι)

0:12 Όταν ήμουν οκτώ ετών, ήρθε ένα καινούργιο κορίτσι στην τάξη, και ήταν πολύ εντυπωσιακή, όπως φαίνεται πως είναι πάντα το καινούργιο κορίτσι. Είχε πολλά και πολύ λαμπερά μαλλιά και μια χαριτωμένη μικρή κασετίνα, ήξερε όλες τις πρωτεύουσες των πολιτειών, συλλάβιζε εξαιρετικά. Κι εκείνη τη χρονιά έσκαγα από τη ζήλια μου, μέχρι που συνέλαβα το σατανικό μου σχέδιο. Έτσι, μια μέρα έμεινα λίγο παραπάνω στο σχολείο, αρκετά παραπάνω, και κρύφτηκα στις τουαλέτες των κοριτσιών. Όταν το πεδίο ήταν ελεύθερο, βγήκα, σύρθηκα στην τάξη, και πήρα από την έδρα της δασκάλας μου το βιβλίο της βαθμολογίας. Και τότε το έκανα. «Μαγείρεψα» λιγάκι τους βαθμούς της αντιπάλου μου, λιγάκι μόνο, υποβίβασα μερικά από τα άριστα. Όλα τα άριστα. (Γέλια) Και ήμουν έτοιμη να επιστρέψω το βιβλίο στο συρτάρι, όταν, για περίμενε, μερικοί από τους συμμαθητές μου είχαν επίσης απαράδεκτα καλούς βαθμούς. Έτσι, μέσα σε φρενίτιδα, διόρθωσα τους βαθμούς όλων, όχι με ιδιαίτερη φαντασία. Έδωσα σε όλους μια σειρά από «Καλά» και έδωσα στον εαυτό μου μια σειρά από «Άριστα», ξέρετε, μιας που ήμουν εκεί, γιατί όχι;

1:33 Είμαι ακόμη μπερδεμένη με τη συμπεριφορά μου. Δεν καταλαβαίνω από πού είχε έρθει αυτή η ιδέα. Δεν καταλαβαίνω γιατί αισθανόμουν τόσο υπέροχα όταν το έκανα. Αισθανόμουν υπέροχα. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν με έπιασαν ποτέ. Ενωώ πως θα έπρεπε να ήταν εντελώς προφανές. Δεν με έπιασαν ποτέ. Αλλά πάνω από όλα, με προβληματίζει ακόμα το γιατί με είχε πειράξει τόσο πολύ ότι αυτό το μικρό κορίτσι, αυτό το μικροσκοπικό κορίτσι, ήταν τόσο καλή στην ορθογραφία; Η ζήλια με μπερδεύει. Είναι τόσο μυστηριώδης

και τόσο διαβρωτική. Γνωρίζουμε πως τα μωρά υποφέρουν από ζήλια. Το ίδιο και τα πρωτεύοντα θηλαστικά. Ο γαλαζοκότσυφας είναι ιδιαίτερα επιρρεπής. Γνωρίζουμε πως η ζήλια είναι η πρώτη αιτία συζυγικών φόνων στις Ηνωμένες Πολιτείες. Και παρ' όλα αυτά, δεν έχω διαβάσει ποτέ μια έρευνα που να μπορεί να μου εξηγήσει τη μοναξιά της, τη μακροβιότητά της, ή τη ζοφερή συγκίνησή της. Για όλα αυτά, πρέπει να ανατρέξουμε στη λογοτεχνία γιατί το μυθιστόρημα είναι το εργαστήριο που έχει μελετήσει τη ζήλια σε όλες τις πιθανές μορφές της. Για την ακρίβεια, δεν ξέρω αν είναι υπερβολή να πω πως αν δεν υπήρχε η ζήλια, θα υπήρχε άραγε η λογοτεχνία; Χωρίς την άπιστη Ελένη, δεν θα υπήρχε η «Οδύσσεια». Χωρίς ζηλιάρηδες βασιλείς, δεν θα υπήρχαν οι «Χίλιες και Μια Νύχτες». Δεν θα υπήρχε ο Σαίξπηρ. Τι θα διάβαζαν τα παιδιά στο σχολείο αν δεν υπήρχε «Η Βουή και η Αντάρα»; Θα χάναμε τον «Υπέροχο Γκάτσμπυ», το «Ο Ήλιος Ανατέλλει Ξανά», την «Μαντάμ Μποβαρύ», την «Άννα Καρένινα». Χωρίς ζήλια, δεν υπάρχει ο Προυστ. Ξέρω πως είναι της μόδας να λέμε πως ο Προυστ έχει όλες τις απαντήσεις, αλλά στην περίπτωση της ζήλιας, με κάποιο τρόπο τις έχει. Φέτος είναι η εκατονταετηρίδα του «Αναζητώντας το Χαμένο Χρόνο» που είναι η πιο εξαντλητική μελέτη της σεξουαλικής ζήλιας και του απλού ανταγωνισμού, -το σήμα κατατεθέν μου- που θα μπορούσαμε να έχουμε. (Γέλια) Όταν αναλογιζόμαστε τον Προυστ, σκεφτόμαστε τα συναισθηματικά μέρη, σωστά; Σκεφτόμαστε ένα μικρό αγόρι που προσπαθεί να κοιμηθεί. Σκεφτόμαστε ένα μαντλέν βουτηγμένο σε τσάι λεβάντας. Ξεχνάμε πόσο σκληρό ήταν το όραμά του. Ξεχνάμε πως δεν έχει οίκτο. Εννοώ, πως αυτά είναι βιβλία για τα οποία η Βιρτζίνια Γουλφ είχε πει πως είναι σκληρά όσο τα έντερα της γάτας. Δεν ξέρω τι είναι τα έντερα της γάτας, αλλά ας υποθέσουμε πως είναι αξιοθαύμαστα.

3:52 Ας δούμε γιατί ταιριάζουν τόσο πολύ το μυθιστόρημα με τη ζήλια και η ζήλια με τον Προυστ. Είναι κάτι τόσο προφανές όσο το ότι η ζήλια, που συνοψίζεται σε: άτομο, επιθυμία, εμπόδιο, αποτελεί μια σταθερή αφηγηματική βάση; Δεν ξέρω. Νομίζω πως αυτό πλησιάζει την αλήθεια, επειδή ας σκεφτούμε τι συμβαίνει όταν αισθανόμαστε ζήλια. Όταν ζηλεύουμε, λέμε στον εαυτό μας μια ιστορία. Λέμε στον εαυτό μας μια ιστορία για τις ζωές άλλων ανθρώπων, και αυτές οι ιστορίες μας κάνουν να αισθανόμαστε απάισια, επειδή είναι φτιαγμένες για να μας κάνουν να αισθανόμαστε απάισια. Και καθώς είμαστε και ο αφηγητής και το κοινό αυτής της ιστορίας, γνωρίζουμε ακριβώς ποιες λεπτομέρειες να συμπεριλάβουμε για να καρφώσουμε το μαχαίρι βαθιά. Σωστά; Η ζήλια μας κάνει όλους ερασιτέχνες μυθιστοριογράφους, και αυτό είναι κάτι που κατανοούσε ο Προυστ.

4:43 Στον πρώτο τόμο, «Από τη μεριά του Σουάν», της σειράς των βιβλίων, ο Σουάν, ένας από τους βασικούς χαρακτήρες, σκέφτεται πολύ τρυφερά την ερωμένη του και πόσο φανταστική είναι στο κρεβάτι, και ξαφνικά, μέσα σε λίγες προτάσεις, και μιλάμε για προτάσεις του Προυστ, που είναι μακρές όσο ένας ποταμός, όμως μέσα σε λίγες προτάσεις, ξαφνικά αναπηδά και συνειδητοποιεί, «Για μισό λεπτό. Όλα όσα αγαπώ σε αυτή τη γυναίκα, μπορεί να τα αγαπήσει και κάποιος άλλος σε αυτή τη γυναίκα. Όλα όσα κάνει και μου δίνουν ευχαρίστηση, θα μπορούσαν να δίνουν σε κάποιον άλλον ευχαρίστηση, ίσως και αυτή τη στιγμή.» Και αυτή είναι η ιστορία που αρχίζει να λέει στον εαυτό του και από

εκείνη τη στιγμή, ο Προυστ γράφει πως ό,τι γοητευτικό ανακαλύπτει ο Σουάν στην ερωμένη του, το προσθέτει στην προσωπική του «συλλογή οργάνων βασανισμού».

5:34 Πρέπει να ομολογήσουμε, πως ο Σουάν και ο Προυστ ήταν διαβόητα ζηλιάρηδες. Ξέρετε, οι σύντροφοι του Προυστ έπρεπε να φύγουν από τη χώρα όταν ήθελαν να τον χωρίσουν. Όμως δεν χρειάζεται να είναι κανείς τόσο ζηλιάρης για να παραδεχτεί πως αυτό είναι σκληρή δουλειά. Σωστά; Η ζήλια είναι εξαντλητική. Είναι ένα πεινασμένο συναίσθημα. Θέλει τάισμα.

5:53 Και τι αρέσει στη ζήλια; Στη ζήλια αρέσει η πληροφόρηση. Στη ζήλια αρέσουν οι λεπτομέρειες. Στη ζήλια αρέσουν τα πολλά, λαμπερά μαλλιά, οι χαριτωμένες κασετίνες. Στη ζήλια αρέσουν οι φωτογραφίες. Γι' αυτό έχει τόσο μεγάλη επιτυχία το 'νσταγκραμ. (Γέλια) Για την ακρίβεια, ο Προυστ συνδέει τη λόγια γλώσσα με τη γλώσσα της ζήλιας. Όταν ο Σουάν βρίσκεται μέσα στην αγωνία της ζήλιας και ξαφνικά κρυφακούει στους διαδρόμους και δωροδοκεί τους υπηρέτες της ερωμένης του, υπερασπίζεται αυτές τις συμπεριφορές. Λέει, «Κοιτάξτε. Το ξέρω πως νομίζετε ότι αυτό είναι απεχθές, αλλά δεν διαφέρει από την ερμηνεία ενός αρχαίου κειμένου ή από το να κοιτάς ένα μνημείο.» Λέει, «Υπάρχουν επιστημονικές έρευνες με πραγματική διανοητική αξία.» Ο Προυστ προσπαθεί να μας δείξει ότι η ζήλια μπορεί να φαίνεται ανυπόφορη και μας κάνει να φαινόμαστε παράλογοι, όμως στην ουσία της, είναι μια αναζήτηση της γνώσης, μια αναζήτηση για την αλήθεια, την επώδυνη αλήθεια. Και πράγματι, σε ό,τι αφορά τον Προυστ, όσο πιο επώδυνη είναι η αλήθεια, τόσο το καλύτερο. Θλίψη, εξευτελισμός, απώλεια: Αυτές είναι οι οδοί προς τη σοφία, για τον Προυστ. Λέει, «Μια γυναίκα που την έχουμε ανάγκη, που μας κάνει να υποφέρουμε, βγάζει από μέσα μας μια γκάμα από συναισθήματα πολύ πιο βαθιά και ζωτικά από ότι ένας ευφυής άντρας που μας ενδιαφέρει.» Μας λέει να πάμε να βρούμε σκληρές γυναίκες; Όχι. Νομίζω πως προσπαθεί να πει, πως η ζήλια μας αποκαλύπτει τον εαυτό μας. Υπάρχει κάποιο άλλο συναίσθημα που να μας ανοίγει διάπλατα κατ' αυτόν τον τρόπο; Υπάρχει άλλο συναίσθημα που να μας αποκαλύπτει την επιθετικότητα μας, την απεχθή φιλοδοξία μας, και αυτά που δικαιούμαστε; Υπάρχει κάποιο άλλο συναίσθημα που να μας διδάσκει να κοιτάμε με τέτοια ιδιαίτερη ένταση;

7:45 Ο Φρόνιτ θα έγραφε γι' αυτό αργότερα. Μια μέρα, επισκέφτηκε τον Φρόνιτ ένας πολύ αγχωμένος νεαρός που είχε εμμονή με τη σκέψη πως η γυναίκα του τον απατούσε. Και ο Φρόνιτ είπε πως πάρχει κάτι περίεργο σε αυτόν τον τύπο γιατί δεν κοιτάζει τι κάνει η γυναίκα του. Επειδή είναι αθώα. Όλοι το γνωρίζουν. Το κακόμοιρο πλάσμα θεωρείται ύποπτο χωρίς κανένα λόγο. Όμως αυτός κοιτάζει αυτά που κάνει η γυναίκα του χωρίς να τα καταλαβαίνει τις συμπεριφορές που δεν έχουν πρόθεση. Χαμογελάει πλατιά τη μια στιγμή, ή κατά λάθος ακούμπησε έναν άντρα την άλλη; [Ο Φρόνιτ] λέει πως ο άντρας γίνεται ο υπεύθυνος του υποσυνείδητου της γυναίκας του.

8:21 Το μυθιστόρημα είναι πολύ καλό σε αυτό το σημείο. Το μυθιστόρημα περιγράφει πολύ καλά πώς η ζήλια μας εκπαιδεύει να κοιτάμε έντονα, αλλά όχι με ακρίβεια. Στην πραγματικότητα, όσο πιο έντονα ζηλεύουμε, τόσο περισσότερο γινόμαστε κάτοικοι της φαντασίας. Και γι' αυτό, νομίζω, η ζήλια δεν μας προκαλεί απλώς να κάνουμε βίαια πράγματα ή παράνομα πράγματα. Η ζήλια μας ωθεί να συμπεριφερθούμε με τρόπους που είναι εντελώς εφευρετικοί. Παραδέχομαι πως τώρα σκέφτομαι τον εαυτό μου στα οκτώ, όμως σκέφτομαι επίσης αυτή την ιστορία που άκουσα στις ειδήσεις. Πιάσανε μια γυναίκα 52 ετών από το Μίσιγκαν, που είχε δημιουργήσει ένα ψεύτικο λογαριασμό στο Φέισμπουκ, από τον οποίο έστειλε αισχρά και προσβλητικά μηνύματα στον εαυτό της, για ένα χρόνο. Για ένα χρόνο. Ένα χρόνο. Προσπαθούσε να παγιδέψει την καινούργια φιλενάδα του πρώην φίλου της, και πρέπει να παραδεχτώ πως όταν το άκουσα αυτό, η αντίδραση μου ήταν θαυμασμός. (Γέλια) Εννοώ, ας είμαστε ρεαλιστές. Τι τρομερή -αν και για λάθος χρήση- δημιουργικότητα. Σωστά; Αυτό είναι σαν να έχει βγει από μυθιστόρημα. Αυτό είναι κάτι από μυθιστόρημα της Πατρίτσια Χάισμιθ.

9:36 Η Χάισμιθ είναι ιδιαίτερα αγαπημένη μου. Είναι μια λαμπρή και παράξενη γυναίκα της αμερικανικής λογοτεχνίας. Είναι η συγγραφέας του «Ξένοι στο Τρένο» και του «Ο Ταλαντούχος κύριος Ρίπλεϊ», βιβλία που έχουν σχέση με το πώς η ζήλια, θολώνει το μυαλό μας, και άπαξ και βρεθούμε στη σφαίρα, στο πεδίο της ζήλιας, η μεμβράνη ανάμεσα σε αυτό που είναι και σε αυτό που θα μπορούσε να είναι, μπορεί να διαπεραστεί σε μια στιγμή. Δείτε τον Τομ Ρίπλεϊ, τον πιο διάσημο χαρακτήρα της. Ο Τομ Ρίπλεϊ πηγαίνει από το να σε θέλει, ή να θέλει αυτά που έχεις, στο να γίνει εσύ και να έχει αυτά που κάποτε είχες και εσύ βρίσκεσαι κάτω από το παρκέ, και απαντάει στο δικό σου όνομα, φοράει τα δαχτυλίδια σου, και αδειάζει τον τραπεζικό σου λογαριασμό. Αυτή είναι μια επιλογή.

10:22 Όμως τι κάνουμε; Δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε το δρόμο του Τομ Ρίπλεϊ. Δεν μπορώ να δώσω στον κόσμο βαθμολογία «Καλά», παρ' όλο που κάποιες μέρες θα το ήθελα. Και είναι κρίμα, επειδή ζούμε σε εποχές φθόνου. Ζούμε σε εποχές ζήλιας. Εννοώ πως είμαστε όλοι καλοί πολίτες των κοινωνικών δικτύων, έτσι δεν είναι, όπου το νόμισμα είναι ο φθόνος;

10:42 Μας δείχνει το μυθιστόρημα κάποια διέξοδο; Δεν είμαι σίγουρη. Οπότε ας κάνουμε αυτό που κάνουν πάντα οι χαρκτήρες όταν δεν είναι σίγουροι, όταν έχουν στα χέρια τους ένα μυστήριο. Πάμε στον αριθμό 221B της Μπέικερ Στριτ και θα ζητήσουμε τον Σέρολκ Χολμς. Όταν οι άνθρωποι σκέφτονται τον Χολμς, σκέφτονται πως η νέμεσις του είναι ο καθηγητής Μοριάρτι, αυτός ο εγκληματικός εγκέφαλος. Όμως πάντα προτιμούσα τον [Επιθεωρητή] Λεστρέιντ, τον ποντικομούρη αρχηγό της Σκότλαντ Γιάρντ που χρειάζεται απεγνωσμένα τον Χολμς, που χρειάζεται την ιδιοφυΐα του Χολμς, αλλά τον απεχθάνεται. Ω,

αυτό μου είναι τόσο γνώριμο. Οπότε ο Λεστρέιντ χρειάζεται τη βοήθειά του, τον απεχθάνεται, και κατά κάποιο τρόπο βράζει μέσα στην πικρία για την πορεία των μυστηρίων. Όμως καθώς συνεργάζονται, κάτι αρχίζει να αλλάζει, και επιτέλους, στο «Η περιπέτεια των έξι Ναπολεόντων», μόλις εμφανίζεται ο Χολμς και μαγεύει τους πάντες με τη λύση του, ο Λεστρέιντ γυρίζει προς τον Χολμς και του λέει, «Δεν σας ζηλεύουμε, κύριε Χολμς. Είμαστε περήφανοι για σας.» Και λέει πως δεν υπάρχει άντρας στη Σκότλαντ Γιάρντ που να μην θέλει να σφίξει το χέρι του Σέρολκ Χολμς.

11:50 Είναι μια από τις λίγες φορές που βλέπουμε τον Χολμς να συγκινείται μέσα στα μυστήρια, και βρίσκω αυτή τη μικρή σκηνή πολύ συγκινητική, αλλά επίσης και μυστηριώδη, σωστά; Μοιάζει να αντιμετωπίζει τη ζήλια ως πρόβλημα γεωμετρίας και όχι ως συναίσθημα. Ξέρετε, τη μια στιγμή ο Χολμς είναι απέναντι από τον Λεστρέιντ. Την άλλη στιγμή βρίσκονται στην ίδια πλευρά. Ξαφνικά, ο Λεστρέιντ αφήνεται να θαυμάσει το μυαλό για το οποίο είχε απέχθεια. Μπορεί άραγε να είναι τόσο απλό; Τι και αν η ζήλια είναι πράγματι ένα ζήτημα γεωμετρίας, ένα ζήτημα, του πού επιτρέπουμε στον εαυτό μας να στέκεται σε σχέση με κάποιον άλλον; Ίσως τότε δεν θα χρειαζόταν να απεχθανόμαστε την υπεροχή κάποιου άλλου. Θα μπορούσαμε να ευθυγραμμιστούμε με αυτή.

12:30 Όμως μου αρέσουν τα σχέδια έκτακτης ανάγκης. Οπότε καθώς περιμένουμε να συμβεί αυτό, ας θυμηθούμε πως έχουμε τη λογοτεχνία για παρηγοριά. Η λογοτεχνία από μόνη της απομυθοποιεί τη ζήλια. Η λογοτεχνία την εξημερώνει, την προσκαλεί στο τραπέζι. Και δείτε ποιους μαζεύει: τον γλυκό Λεστρέιντ, τον τρομακτικό Τομ Ρίπλεϊ, τον τρελό Σουάν, τον ίδιο τον Μαρσέλ Προυστ. Έχουμε εξαιρετική παρέα. Σας ευχαριστώ.
(Χειροκρότημα)

Margaret Heffernan: The dangers of "willful blindness" (ελληνικοί υπότιτλοι)

0:12 Στο βορειοδυτικό άκρο των Η.Π.Α., δίπλα στα σύνορα με τον Καναδά, υπάρχει η Λίμπι, μια μικρή πόλη της Μοντάνα που περιβάλλεται από πεύκα και λίμνες, και εκπληκτική άγρια ζωή και κάτι πανύψηλα δέντρα που κραυγάζουν προς τον ουρανό. Εκεί βρίσκεται μια μικρή πόλη που τη λένε Λίμπι, την οποία επισκέφτηκα και είναι κάπως μοναχική και λίγο απομονωμένη.

0:47 Και στη Λίμπι της Μοντάνα ζει μια κάπως ασυνήθιστη γυναίκα που τη λένε Γκέιλα Μπένεφιλντ. Πάντα αισθανόταν λίγο σαν να μην ανήκει εκεί, παρ' όλο που εκεί ζούσε σχεδόν σε όλη της τη ζωή. Μια γυναίκα ρώσικης καταγωγής. Μου είπε πως όταν πήγαινε σχολείο, ήταν το μοναδικό κορίτσι που επέλεξε να ασχοληθεί με το μηχανολογικό σχέδιο.

1:07 Αργότερα στη ζωή της βρήκε μια δουλειά και πήγαινε από σπίτι σε σπίτι διαβάζοντας τους μετρητές κοινής ωφελείας. Μετρητές γκαζιού, μετρητές ηλεκτρικού. Και έκανε αυτή την εργασία στο μέσο της ημέρας, και ένα πράγμα της τράβηξε την προσοχή, και αυτό ήταν πως στη μέση της ημέρας συνάντησε πολλούς άντρες που ήταν στο σπίτι. Μεσήλικες και λίγο μεγαλύτεροι και πολλοί από αυτούς φαινόταν να χρησιμοποιούν φιάλες οξυγόνου. Της φάνηκε παράξενο. Μετά, μερικά χρόνια αργότερα, ο πατέρας της πέθανε στα 59, πέντε μέρες πριν πάρει σύνταξη. Ήταν εργάτης ορυχείου. Σκέφτηκε πως μάλλον τον είχε εξαντλήσει η δουλειά του.

1:52 Όμως μετά από μερικά χρόνια πέθανε και η μητέρα της και αυτό της φάνηκε ακόμα πιο παράξενο, επειδή η μητέρα της προερχόταν από μια οικογένεια της οποίας τα μέλη φαινόταν πως ζούσαν για πάντα. Για την ακρίβεια, ο θείος της Γκέιλα ζει ακόμα και μαθαίνει πώς να χορεύει βαλς. Η Γκέιλα δεν μπορούσε να κατανοήσει γιατί η μητέρα της έπρεπε να πεθάνει τόσο νέα. Ήταν μια ανωμαλία και συνέχισε να προβληματίζεται για τις ανωμαλίες. Της ήρθαν και άλλες στο νου. Για παράδειγμα, θυμήθηκε πως όταν η μητέρα της είχε σπάσει το πόδι της και πήγε στο νοσοκομείο, της έκαναν πολλές ακτινογραφίες, και δύο από αυτές ήταν ακτινογραφίες του ποδιού, κάτι το οποίο ήταν λογικό, όμως έξι από αυτές ήταν ακτινογραφίες θώρακα και αυτό δεν ήταν λογικό.

2:38 Αρχισε να σπαζοκεφαλιάζει για κάθε κομμάτι της ζωής της και της ζωής των γονιών της, καθώς προσπαθούσε να καταλάβει τι ακριβώς έβλεπε.

2:47 Σκέφτηκε την πόλη της. Στην πόλη υπήρχε ένα ορυχείο βερμικουλίτη. Τον βερμικουλίτη τον χρησιμοποιούσαν σαν βελτιωτικό εδάφους για να μεγαλώνουν τα φυτά πιο γρήγορα και πιο καλά. Τον βερμικουλίτη τον χρησιμοποιούσαν για να μονώνουν τις σοφίτες, τοποθετούσαν τεράστιες ποσότητες κάτω από τη στέγη για να κρατάνε τα σπίτια ζεστά στους κρύους χειμώνες της Μοντάνα. Ο βερμικουλίτης υπήρχε στην παιδική χαρά. Υπήρχε στο γήπεδο ποδοσφαίρου. Υπήρχε στην πίστα του πατινάζ. Αυτό που δεν ήξερε μέχρι που άρχισε να εργάζεται πάνω σε αυτό το πρόβλημα είναι πως ο βερμικουλίτης είναι μια πολύ τοξική μορφή του ασβεστίου.

3:25 Όταν έλυσε το αίνιγμα, άρχισε να λέει σε όποιον μπορούσε τι είχε συμβεί και τι είχε γίνει με τους γονείς της και με τους ανθρώπους που είχε δει να χρησιμοποιούν οξυγόνο τα απογεύματα στα σπίτια τους. Όμως έμεινε έκπληκτη. Σκέφτηκε πως όταν το μάθουν όλοι θα θελήσουν να κάνουν κάτι γι' αυτό, όμως στην πραγματικότητα κανείς δεν ήθελε να ξέρει. Για την ακρίβεια, έγινε τόσο ενοχλητική στην επιμονή της να πει αυτή την ιστορία στους γείτονες, στους φίλους της και σε άλλους ανθρώπους στην κοινότητα, που στο τέλος κάποιιοι από αυτούς έφτιαξαν ένα αυτοκόλλητο για τους προφυλακτήρες το οποίο τοποθέτησαν πολύ περήφανα στα αυτοκίνητα τους και το οποίο έλεγε, «Ναι, είμαι από τη Λίμπι της Μοντάνα και όχι, δεν έχω ασβέστωση.»

4:07 Όμως η Γκέιλα δεν σταμάτησε. Συνέχισε την έρευνα της. Η εμφάνιση του διαδικτύου σίγουρα την βοήθησε. Μιλούσε με όποιον μπορούσε. Επιχειρηματολογούσε συνεχώς και τελικά στάθηκε τυχερή όταν ένας ερευνητής πέρασε από την πόλη επειδή σπούδαζε την ιστορία των ορυκτών της περιοχής και του είπε την ιστορία της και φυσικά στην αρχή, όπως και όλοι οι άλλοι, δεν την πίστεψε. Όμως πήγε πίσω στο Σιάτλ και έκανε μόνος του έρευνα και συνειδητοποίησε πως είχε δίκιο.

4:36 Έτσι τώρα είχε ένα σύμμαχο. Παρ' όλα αυτά οι άνθρωποι πάλι δεν ήθελαν να γνωρίζουν. Έλεγαν πράγματα όπως, «Αν ήταν τόσο επικίνδυνος, κάποιος θα μας το είχε πει.» «Αν αυτός είναι ο πραγματικός λόγος που όλοι πεθαίνουν, θα μας το είχαν πει οι γιατροί.» Μερικοί άντρες που ήταν συνηθισμένοι σε πολύ σκληρές εργασίες, είπαν, «Δεν θέλω να είμαι θύμα. Δεν υπάρχει περίπτωση να είμαι θύμα και όπως και να' χει, κάθε βιομηχανία έχει τα ατυχήματά της.»

5:11 Όμως η Γκέιλα συνέχισε και στο τέλος κατάφερε να έρθει μια ομοσπονδιακή υπηρεσία στην πόλη και να περάσει από έλεγχο τους κατοίκους της πόλης, 15.000 άτομα -- και αυτό που ανακάλυψαν ήταν πως η πόλη είχε ένα δείκτη θνησιμότητας 80 φορές μεγαλύτερο από οποιοδήποτε μέρος στις Η.Π.Α.. Αυτό συνέβει το 2002 και ακόμα και τώρα, κανείς δεν σήκωσε το χέρι του και να πει, «Γκέιλα, κοίτα την παιδική χαρά στην οποία παίζουν τα παιδιά σου. Είναι στρωμένη με βερμικουλίτη.»

5:53 Δεν μιλάμε για άγνοια. Μιλάμε για εθελουφλία. Η εθελουφλία είναι μια νομική έννοια που σημαίνει πως αν υπάρχουν πληροφορίες που θα μπορούσες και θα έπρεπε να γνωρίζεις, αλλά με κάποιο τρόπο κατάφερες να μη γνωρίζεις, ο νόμος θεωρεί πως εθελουφλείς. Έχεις επιλέξει να μην γνωρίζεις. Υπάρχει μεγάλη εθελουφλία στις μέρες μας. Μπορείς να δει κανείς τις τράπεζες να εθελουφλούν όταν χιλιάδες άνθρωποι

πούλησαν στεγαστικά δάνεια σε ανθρώπους που δεν είχαν χρήματα να τα αγοράσουν. Τους έβλεπες στις τράπεζες όταν «μαγειρεύαν» τα επιτόκια και όλοι εκεί γύρω ήξεραν τι συμβαίνει, αλλά όλοι το αγνοούσαν επιμελώς. Μπορείς να δεις την εθελοτυφλία στην Καθολική Εκκλησία, όπου δεκάδες κακοποιησείς παιδιών αγνοήθηκαν. Μπορείς να δεις την εθελοτυφλία στο πώς οδηγηθήκαμε στον πόλεμο του Ιράκ. Η εθελοτυφλία υπάρχει σε τεράστιες κλίμακες, όπως αυτές, και υπάρχει επίσης και σε πολύ μικρές κλίμακες, στις οικογένειες, στα σπίτια και στις κοινότητες των ανθρώπων και ιδιαίτερα σε οργανισμούς και ιδρύματα. Σε εταιρίες που έχουν μελετηθεί για την εθελοτυφλία μπορεί να τους γίνουν ερωτήσεις όπως: «Υπάρχουν θέματα στον εργασιακό χώρο τα οποία οι άνθρωποι φοβούνται να αναφέρουν;» Όταν οι ακαδημαϊκοί έχουν κάνει έρευνες σαν και αυτή για εταιρίες στις Η.Π.Α., αυτό που ανακαλύπτουν είναι πως το 85 τοις εκατό των ανθρώπων λέει «Ναι». 85 τοις εκατό των ανθρώπων ξέρει πως υπάρχει πρόβλημα, αλλά δεν λένε τίποτα. Και όταν επανέλαβα αυτή την έρευνα στην Ευρώπη και έκανα τις ίδιες ερωτήσεις, βρήκα ακριβώς το ίδιο νούμερο. 85 τοις εκατό. Αυτό είναι μεγάλη σιωπή. Είναι μεγάλη τύφλωση. Και αυτό που είναι πραγματικά ενδιαφέρον, είναι πως όταν πηγαίνω σε εταιρίες στην Ελβετία, μου λένε, «Αυτό είναι ένα μοναδικό ελβετικό πρόβλημα.» Και όταν πηγαίνω στη Γερμανία, λένε, «Ω ναι, αυτή είναι η γερμανική ασθένεια.» Και όταν πηγαίνω σε εταιρίες στην Αγγλία, λένε, «Ω ναι, οι Βρετανοί είναι πράγματι κακοί σε αυτό.» Και η πραγματικότητα είναι πως είναι ανθρώπινο πρόβλημα. Κάτω από συγκεκριμένες περιστάσεις εθελοτυφλούμε όλοι μας.

8:18 Αυτό που δείχνει η έρευνα είναι πως κάποιοι άνθρωποι είναι τυφλοί από φόβο. Φοβούνται τα αντίποινα. Και κάποια άνθρωποι είναι τυφλοί επειδή σκέφτονται: «Είναι μάταιο να βλέπεις το οτιδήποτε. Τίποτα δεν θα αλλάξει ποτέ. Αν διαμαρτυρηθούμε, αν διαμαρτυρηθούμε ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ, τίποτα δεν θα αλλάξει οπότε γιατί να μπούμε στον κόπο; Καλύτερα να μην τα βλέπουμε όλα αυτά.»

8:41 Και αυτό που βλέπω να επαναλαμβάνεται συνεχώς είναι πως οι άνθρωποι λένε, «Λοιπόν, ξέρεις, οι άνθρωποι που πράγματι βλέπουν, είναι πληροφοριοδότες και όλοι ξέρουμε που καταλήγουν.» Υπάρχει λοιπόν όλη αυτή η μυθολογία γύρω από τους πληροφοριοδότες που λέει πως καταρχήν είναι όλοι τρελοί. Αλλά αυτό που ανακάλυψα καθώς γυρνούσα τον κόσμο και μιλούσα με πληροφοριοδότες είναι, πως για την ακρίβεια είναι πολύ πιστοί και συχνά πολύ συντηρητικοί άνθρωποι. Είναι πάρα πολύ αφοσιωμένοι στους οργανισμούς για τους οποίους εργάζονται και η αιτία για την οποία ορθώνουν το λόγο τους, η αιτία για την οποία επιμένουν να βλέπουν, είναι επειδή νοιάζονται πολύ για αυτόν τον οργανισμό και θέλουν να τον διατηρήσουν υγιή.

9:28 Το άλλο που λένε συχνά οι άνθρωποι για τους πληροφοριοδότες είναι, «Δεν έχει νόημα γιατί βλέπεις τι παθαίνουν. Διαλύονται. Κανείς δεν θέλει να το ζήσει αυτό.» Παρ' όλα αυτά, όταν μιλάω στους πληροφοριοδότες, ο επαναλαμβανόμενος τόνος που ακούω είναι η

περηφάνια.

9:49 Σκέφτομαι τον Τζο Ντάρμπι. Όλοι θυμόμαστε τις φωτογραφίες από το Αμπού Γκράιμπ που σόκαραν τον κόσμο και έδειξαν τι είδους πόλεμος γινόταν στο Ιράκ. Όμως αναρωτιέμαι ποιος θυμάται τον Τζο Ντάρμπι, τον πολύ υπάκουο, καλό στρατιώτη που βρήκε αυτές τις φωτογραφίες και τις παρέδωσε. Και είπε, «Ξέρετε, δεν είμαι ο άνθρωπος που καρφώνει τους άλλους, όμως κάποια πράγματα ξεπερνάνε τα όρια. Λένε πως η άγνοια είναι ευδαιμονία, όμως δεν μπορείς να ανεχτείς τέτοια πράγματα.»

10:26 Μίλησα με τον Στιβ Μπόλσιν, έναν Βρετανό γιατρό, που πάλεψε πέντε χρόνια για να τραβήξει την προσοχή πάνω σε έναν επικίνδυνο χειρουργό που σκότωνε παιδιά. Τον ρώτησα γιατί το έκανε και είπε, «Στην πραγματικότητα η κόρη μου με προέτρεψε να το κάνω. Ένα βράδυ ήρθε και μου είπε, «Μπαμπά, δεν μπορείς να αφήσεις τα παιδιά να πεθάνουν.»

10:51 Η σκέφτομαι την Σύνθια Τόμας, μια πραγματικά πιστή κόρη και σύζυγο στρατιωτικού, η οποία όταν είδε τους φίλους και τους γνωστούς να επιστρέφουν από τον πόλεμο στο Ιράκ, σοκαρίστηκε τόσο πολύ από την διανοητική τους κατάσταση και την άρνηση του στρατού να αναγνωρίσει και να βεβαιώσει το μετατραυματικό σύνδρομο άγχους, που έστησε ένα καφέ στη μέση μιας στρατιωτικής πόλης για να τους δώσει νομική, ψυχολογική και ιατρική βοήθεια. Μου είπε, «Ξέρεις Μάργκαρετ, πάντα έλεγα πως δεν ήξερα τι ήθελα να γίνω όταν μεγαλώσω. Όμως βρήκα αυτό το σκόπο και δεν θα είμαι ποτέ ξανά η ίδια.»

11:43 Όλοι μας απολαμβάνουμε τόσες ελευθερίες σήμερα, ελευθερίες που κατακτήθηκαν με κόπο. Την ελευθερία να γράφουμε και να εκδίδουμε χωρίς το φόβο της λογοκρισίας, μια ελευθερία που δεν υπήρχε την τελευταία φορά που ήρθα στην Ουγγαρία. Την ελευθερία της ψήφου, για την οποία έπρεπε, οι γυναίκες ιδιαίτερα, να πολεμήσουν τόσο πολύ. Την ελευθερία των ανθρώπων από διαφορετικές εθνικότητες, κουλτούρες και σεξουαλικό προσανατολισμό να ζήσουν όπως οι ίδιοι επιθυμούν. Όμως ελευθερία δεν υπάρχει αν δεν την χρησιμοποιείς και αυτό που κάνουν οι πληροφοριοδότες και οι άνθρωποι όπως η Γκέιλα Μπένεφιλντ είναι πως χρησιμοποιούν την ελευθερία που έχουν. Και είναι πολύ καλά προετοιμασμένοι να αναγνωρίσουν πως «Ναι, θα γίνει καυγάς και ναι, θα έχω πολλές φασαρίες με τους γείτονες και τους συναδέλφους και τους φίλους μου, όμως θα γίνω πολύ καλός σε αυτή τη σύγκρουση. Θα αποδεχτώ τους αρνητές επειδή θα κάνουν τα επιχειρήματά μου καλύτερα και δυνατότερα. Μπορώ να συνεργαστώ με τους αντιπάλους μου για να γίνω καλύτερος σε αυτό που κάνω.» Αυτοί είναι άνθρωποι τεράστιας επιμονής, απίστευτης υπομονής και απόλυτης αποφασιστικότητας να μην είναι τυφλοί και σιωπηλοί.

13:06 Όταν πήγα στο Λίμπι της Μοντάνα επισκέφτηκα την κλινική για τους ασθενείς που πάσχουν από ασβέστωση η οποία υπάρχει χάρη στη Γκέιλα Μπένεφιλντ, ένα μέρος στο οποίο αρχικά, οι άνθρωποι που ήθελαν βοήθεια και χρειαζόντουσαν ιατρική φροντίδα, έμπαιναν από την πίσω πόρτα επειδή δεν ήθελαν να αναγνωρίσουν πως είχε δίκιο. Κάθισα σε ένα εστιατόριο και παρακολούθησα καθώς τα φορτηγά πηγαινοέρχονταν στον αυτοκινητόδρομο, φόρτωναν το χώμα από τους κήπους και το αντικαθιστούσαν με φρέσκο, αμόλυντο χώμα.

13:49 Πήρα μαζί τη 12χρονη κόρη μου επειδή ήθελα πολύ να γνωρίσει την Γκέιλα

13:54 και μου είπε, «Γιατί; Τι το σπουδαίο έχει;»

13:57 Της είπα, «Δεν είναι σταρ του σινεμά, και δεν είναι διασημότητα και δεν είναι ειδικός και η Γκέιλα είναι ο πρώτος άνθρωπος που θα έλεγε πως δεν είναι άγια. Αυτό που είναι πραγματικά σημαντικό σε σχέση με τη Γκέιλα είναι πως είναι συνηθισμένη. Είναι σαν και σένα, είναι σαν και μένα. Είχε ελευθερία και ήταν έτοιμη να την εκμεταλλευτεί.»

14:26 Σας ευχαριστώ πολύ.

14:28 (Χειροκροτήματα)

Σημείωση: η φωτογραφία βρέθηκε [εδώ](#).